

עפ"א 39435/02/15 - סעדו מוסא, כפר אבו סנאן נגד עירית נהריה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 39435-02-15 מוסא נ' עירית נהריה

בפני	כב' השופטת תמר שרון נתנאל
מערער	סעדו מוסא כפר אבו סנאן
נגד	
משיבים	עירית נהריה ע"י ב"כ עוה"ד ארבל

פסק דין

1. בפניי ערעור על החלטת בית משפט המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (כבוד השופט זיאד סאלח), מיום 11.1.15, לפיה נדחתה בקשה המערער לבטל דו"ח חניה, לפי סעיף 8(א) לחוק העזר נהריה, אשר נרשם לרכב בו נהג, ביום 18.10.12.

לטענת המערער, הוא לא ידע כלל על רישום הדו"ח והדבר נודע לו רק כאשר קיבל, ביום 7.11.14, הודעה בדבר "תזכורת חוב" (להלן "**תזכורת החוב**") שנשלחה אליו על ידי חברת "שוהר", המבצעת גבייה עבור העירייה.

2. כפי שעולה מתזכורת החוב ומתגובת המשיבה, על המסמכים שצורפו אליה, מדובר בדו"ח שנרשם ביום 18.10.12, בשעה 11:50, לאוטובוס מס' רישוי 87-385-00 (להלן: "**האוטובוס**"), הנמצא בבעלות חברת הסעות "**המסיע נסימי בע"מ**" (להלן: "**חברת נסימי**"), אשר עמד, על פי הדו"ח והצילום שנעשה על ידי רושם הדו"ח (וצורף לתגובה המשיבה, להלן: "**הצילום**"), במקום שאינו מותר לחניית אוטובוסים. זאת - על פי סעיף 8(א) לחוק העזר לנהריה (העמדת רכב וחנייתו), תשל"ט-1979, על תיקוניו (להלן: "**חוק העזר**") הקובע: "**לא יעמיד אדם ולא ירשה לאחר להעמיד אוטובוס ברחוב אלא במקום שנקבע כתחנת אוטובוס והמסומן בתמרור...**".

עוד עולה מהמסמכים, כי הדו"ח נשלח לחברת נסימי וכי היא זו שמסרה למשיבה את פרטי הנהג ואף צירפה

הצהרה של הנהג על הסכמתו להסבת דוחות ועבירות תנועה על שמו (אשר צורפה, גם היא, לתשובת המשיבה).

3. לעניין המסירה טוען המערער, כי הוא לא קיבל את הדו"ח, כי הוא אף לא ידע על קבלת הדו"ח אצל חברת נסימי ואף לא על כך שהחברה מסרה את שמו כמי שנהג באוטובוס. עוד טען, כי הוא לא קיבל את הדו"ח שנשלח אליו וכי הפעם הראשונה שנודע לו על קיומו של הדו"ח הייתה, כאשר קיבל את תזכורת החוב. לפיכך, לטענתו, הדו"ח התיישן ויש לבטלו. המערער טוען, כי היה על המשיבה לשלוח את הדו"ח אליו אישית וכי אם היה מקבל אותו, הוא לא היה ממתין זמן כה רב, אלא מבקש לבטלו, כבר אז, כאשר סכום הקנס היה ₪ 250 ולא ממתין עד שהסכום יגיע לסך של יותר מ-₪ 400.

לעצם העבירה - המערער מאשר שבמועד בו נרשם הדו"ח הוא נהג באוטובוס ואף החנה אותו במקום הנראה בצילום, אלא שהוא טוען, כי מותר לאוטובוס לעמוד במקום זה, במשך 10 דקות, לצורך העלאת נוסעים והורדת נוסעים וכי מנוע האוטובוס פעל. לדבריו, גם "באדום/לבן" מותר לו לעמוד 10 דקות.

4. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ואת המסמכים אשר בפניי, סבורה אני כי יש לדחות את הערעור.

מהמסמכים שהגישה המשיבה עולה, שהדו"ח נשלח אל המערער, לכתובתו בה הוא מתגורר, לדבריו הוא, מזה כ- 14 שנים. אמנם, לא ניתן, כיום, להמציא את האישור המקורי של המסירה (אלא רק רישום של המשיבה בדבר המשלוח ואישור אלקטרוני של הדואר המעיד על משלוח הדו"ח בדואר רשום), אולם זאת - בשל כך שמאז המשלוח ועד שהמערער הגיש לבימ"ש קמא בקשה לביטול הדו"ח, עברה מעל שנה. המשיבה מציינת, שהמערער לא המציא לה את בקשתו הראשונה לבימ"ש קמא לביטול הדו"ח וכי היא כלל לא ידעה עליה בזמן אמת.

המשיבה הציגה בפני, במהלך הדיון, אישור מסירה של משלוח, בדואר רשום, של תגובתה אל המערער ועל פיו דבר הדואר לא נדרש על ידי המערער.

כמו כן הגישה המשיבה רישום של משלוח התראה, אשר נשלחה אל המערער, על ידי חברת הגבייה שוהר, בחודש יולי 2014. גם דבר דואר זה חזר מדואר ישראל עם אישור "לא נדרש" (סומן **מש/1**). כלומר - גם דבר דואר זה לא נלקח על ידי המערער מהדואר.

כל זאת - בניגוד לטענתו לפיה הוא לוקח מסניף הדואר דואר רשום, שנשלח אליו.

מאחר שההתראה נשלחה אל המערער בתוך התקופה הקבועה בדין ומאחר שהמערער גר אותה עת באותה כתובת, יש לראותה כהתראה שהתקבלה אצלו. מעבר לצריך אומר, כי די באשר בפניי כדי שיהא ניתן לראות גם

את הדו"ח שנשלח אל המערער בדואר רשום ואשר לא הוחזר למשיבה, כדבר דואר שהתקבל אצלו.

5. עם זאת ועל אף מחדלי המערער, הרי לו הייתי מוצאת, כי בפי המערער הגנה טובה, הייתי מקבלת את הערעור ומורה על החזרת העניין אל בימ"ש קמא, על מנת שישמע ראיות לגופו של עניין.

אלא, שלא מצאתי כי בפי המערער הגנה של ממש.

6. כאמור - המערער אינו חולק על כך שהוא החנה את האוטובוס במקום הנראה בצילום וכל טענתו היא שהוא היה בתוך האוטובוס וכי החנייה שם מותרת למשך 10 דקות ואף בא הוא בטרוניה אל הפקח אשר עזב את המקום, לאחר צילום האוטובוס, מבלי שפנה אליו ושוחח עימו.

בטענות אלה אין משום הגנה כלשהי.

עיון בצילום מעלה, כי המערער החנה את האוטובוס במקום שאינו מסומן כחניית אוטובוס ובנוסף - חלקו של האוטובוס חונה במקום בו אבני השפה מסומנות בצבעים אדום/לבן, היינו - במקום בו גם לרכב פרטי אסור לחנות.

שוגה המערער בחשבו שמותר לאוטובוס לעמוד במקום, שלא נקבע כתחנת אוטובוסים, לצורך העלאת נוסעים או הורדתם. . על פי סעיף 8(א) לחוק העזר, אין להעמיד אוטובוס אלא במקום שנקבע כתחנת אוטובוס וגם זאת - לזמן שיאנו עולה על הדרוש כדי להוריד או להעלות נוסעים [סעיף 8(ב) לחוק העזר].

סעיף 8(א) לחוק העזר, הוא סעיף שיוחד לאוטובוסים ולכן הוא גובר על סעיף 5(א) לחוק העזר, שאולי אליו התכוון המערער בטענתו (ואשר גם בתנאיו לא עמד).

לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הערעור.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשע"ה, 16 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.